

ZWEMKRONIEK

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE ZWEMBOND - VERSCHIJNT VIJFTIG MAAL PER JAAR

HONGARIJE WINT JEUGDPOLO-TOERNOOI

Doelpunten aan de lopende band

Gouda bestaat 700 jaar; ze zeggen dit de deskundigen en het is maar goed, dat zij dit doen, want aan die deskundigheid is het te danken, dat het Torenbad het toneel kon zijn van het jeugdpolotoernooi met acht landen: Bulgarije, Duitsland (W), Groot Brittannië, Hongarije, Nederland, Rusland, Spanje en Zweden.

De programmamakers hadden het aardig bekeken, want na anderhalve dag hadden zich duidelijk twee groepen afgetekend; enerzijds Rusland, Hongarije, Nederland en Spanje, die driemaal hadden gewonnen en anderzijds de overigen, die nog geen winst hadden beleefd.

De Nederlandse ploeg had die winst behaald door 10—3 op Zweden, 6—2 op Duitsland en 11—0 op Bulgarije; dat was een doelsaldo van 22; de Russen hadden geboft met hun doelsaldo, want tegen Bulgarije speelden zij deels voortdurend met een man meer, omdat bij de Bulgaren 1 man uit het water de gewoonte zaak van de wereld was en zij zodoende tenslotte maar 6 spelers over hadden; het werd 13—3 en de Russen hadden een doelsaldo van 26 tegen de Hongaren van 24 en de Spanjaarden van 20.

Tot dan had de Hongaarse ploeg de beste indruk gemaakt: snel de bal nemen, snel reageren en goed schieten. De Spanjaarden hadden zoveel op de aanval gezet (massaal heel vaak) dat hun verdediging er onder leed en de Russen speelden het meest beton-waterpolo; degelijk met gevaarlijke schoten maar met te weinig fantasie. De Nederlanders tenslotte bij vlagen briljant, met een goed georganiseerde verdediging en iets te veel missen van kansen.

Vanavond weten we meer.

Zo was dit; we weten, dat onze ploeg de eerste nederlaag leed en dit nog wel tegen Spanje, waarop winst min of meer verwacht werd; maar ja, zo gaat dit in de sport; eigenlijk maar gelukkig.

De eindstand

Hongarije	7 6 1 0 55—18 13
Spanje	7 5 1 1 69—38 11
Rusland	7 5 0 2 56—26 10
Nederland	7 5 0 2 54—34 10
W.-Duitsland	7 3 0 4 34—39 6
Gr. Brittannië	7 2 0 5 40—64 4
Zweden	7 0 1 6 22—64 1
Bulgarije	7 0 1 6 17—64 1

Doelpuntenmakers

De besten hiervan waren:
 Juan Sans en Juan Jane, allebei 22 (Spanje)
 Andrew Lenck (Gr. Britt.) 18
 Alex. Akimow (Rusl.) en N. Schuppler (Duitsl.) 14
 Zsolt Debreczen (Hong.), N. Landeweerd (Ned.) en Rik Toonen (Ned.) allemaal 11
 Gijs Stroboer (Ned.) 10

Spanje en Hongarije staan nu samen aan de top met Rusland en Nederland een stapje lager. De hekkesluiters, Bulgarije en Zweden, die gelijk speelden hebben de laatste plaatsen over gedaan aan Engeland en Duitsland, twee ploegen, die beter hadden verdiend; ook dit behoort tot het sport-beleven.

Hongarije verdient als eerste

Met alle lof voor de Spaanse ploeg, Hongarije verdient de krans niet alleen om het behalen van de eerste plaats, maar ook om het vertoonde spel. Zeker, het was bij tijd en wijle niet vlekkeloos, en ook door deze goede spelers werd wel eens fout gepleatst, een situatie verkeerd beoordeeld of een schot niet zuiver gericht, maar dan zal men toch vooral de mooie momenten in gedachten moeten houden en ook daarbij over-

wegen, dat het jeugdpolo betrof.

Jeugdpolo, dat — alle raffinement soms van de spelers ten spijt — onbevangener is dan dit van de senioren.

Juist dit, dit vaak bruisende enthousiasme, dit afwisselen van het maken van fouten en het doen van briljante dingen, juist dit maakt de charme uit van zo'n toernooi. Dit gold ook voor hetgeen de Spanjaarden lieten zien met hun massale aanvallen, hun felle schoten en hun nooit aflatende aandacht.

Zij hadden geen geluk toen zij in hun wedstrijd tegen Rusland een scheidsrechter kregen, die — om het zacht te zeggen — hun spel niet kon waarderen. Ja zulke dingen kunnen ook gebeuren.

En de andere ploegen? Wel, de Russen gevaarlijk, maar soms te statisch. Dat zij zich regelmatig aan de bal vastklemden bleek in dit toernooi geen zwakte te zijn, gezien de opvattingen te deze van de scheidsrechters.

Dan West-Duitsland, dat een uitgebreide Zweedse ploeg nodig had om eindelijk eens een flinke overwinning te behalen, maar overigens technisch onvoldoende moest krijgen. Groot Brittannië was daarvan een tegenhanger. Handiger met de bal, vlotter en moderner in de opzet van het spel, maar veel te snel geïrriteerd om dan door overtredingen te bederven, hetgeen bij het spelen goed werd gedaan. Bulgarije was typisch de zwakste met meestal eenzijdig mid-voorspel en Zweden met te weinig conditie en ploegverband.

Hoe deed Nederland het?

Wel, de eindcijfers spreken hierover enigszins, maar niet helemaal.

Ondanks vlagen van spel, dat niet goed uit de verf kwam, en dank zij wedstrijden om enthousiast over te zijn, zou een derde plaats meer overeenkomstig het totale beeld zijn geweest. Onze jongens waren net iets

beter dan die uit Rusland, maar die hadden nu eenmaal — zij het onverdiend — van Spanje gewonnen en dit bracht hen 2 winstpunten op en door een beter doelsaldo een plaatsje op de ranglijst boven Nederland. Reeds gezegd hiervoor: zulke dingen zijn aan de sport getrouwd.

Over de eerste dagen werd hiervoor geschreven; toen moest het moeilijkste nog komen. Tegen Duitsland hiervan een voorproefje. Na 0—1 voor Duitsland was het Nico Landeweerd, die ons overwicht gestalte gaf door een schot, waarbij vangen en schieten een beweging was. Bijna boorde de 45-sek.-man ons een doelpunt (het vierde) door de neus, maar de scheidsrechter onderkende de fout. Enfin het werd 6—1 en vlak voor 't einde (man minder) 6—2.

De vierde wedstrijd was die tegen Spanje; eerst vertellen, dat de Spanjaarden verdiend wonnen, want de onzen speelden te weifelend, te veel zonder zelfvertrouwen en met een te weinig aan de goede agressiviteit.

Telkens als de ploeg door goede dingen de twijfel aan de goede afloop weg nam, kwam er weer een ogenblik van zwakte, wellicht ontstaan in het eerste speldeel toen de ploeg reeds een 0—2 achterstand opliep. Ook daarna kwamen verdedigingsfouten en het stond al 1—4, voordat er enige greep op het Spaanse spel kwam. Het werd toen 4—6 en het spel ging gelijk op tot aan het laatste speldeel toen het op een moment 8—9 stond, waarna de ploeg in elkaar zakte en achter elkaar drie doelpunten moest toestaan (8—12). Eerlijkheidshalve vermelden, dat er ook pech was toen tot tweemaal toe een goed doelpunt door een tijdsignaal ongeldig werd.

De volgende ochtend — tegen Gr. Brittannië — had de ploeg zich nog niet hersteld, want de Britten hadden aanvankelijk lak aan de doelpunten van Gijs Stroboer. Nico Landeweerd. Tonie Buunk of Alb. Spijker en stelden daar telkens een eigen productie tegenover (zij kwamen zelfs eenmaal met 2—4 voor te staan).

Maar na de 4—4 kwam er meer tekening in het Nederlandse spel (A.

Spijker, 2 x Buunk, Ger. Keetelaar en Landeweerd) en het werd 9—4, zeer ten ongenoegen van de Britten, die dit niet konden verkroppen, maar die toch nog gebruik konden maken van weer een slappe Nederlandse periode.

's Avonds tegen Hongarije hervond onze ploeg zich grotendeels al zou men dit uit de 6—2 nederlaag niet aflezen.

Het was een wat wonderlijke wedstrijd, waarin de zeker wat beter spelende Hongaren het fortuinlijkst speelden. Bij de onze lukte nu juist niets; harde schoten tegen de lat, listige ballen, die net niet over de doellijn dreven; zo staat in mijn aantekeningen: „geen geluk met schieten“, waardoor de oogst aan doelpunten beperkt bleef tot de goede resultaten uit twee strafworpen.

En toch was het een aantrekkelijke wedstrijd, met beide ploegen beurtelings in de aanval, demonstrerend een goede kwaliteit waterpolo.

Een slot dat klapte

Dat was Nederland—Rusland met de nu geheel herboren Nederlandse ploeg. Ron Gal, de keeper, deelde in die wedergeboorte en speelde dezelfde heldenrol, die zijn Hongaarse collega de vorige dag vertolkte. Dat het b.v. met een man minder zonder veel schade afliep, was deels aan hem te danken. Maar ook aan de ploeg als geheel, die geconcentreerd speelde. Ook in de perioden van „gelijk“ of met een man meer. Na het eerste speldeel had Nico beheerst gezorgd voor 1—0 en Gijs Stroboer deed het in het tweede part 2—0 worden eer een ogenblik van scheidsrechterlijke onoplettendheid (de Bulgaar floot goed) het 2—1 deed worden. Geen nood. Ger. Keetelaar deed het 3—1 worden, waarna tweemaal een numerieke minderheid werd overleefd. De derde maal zelfs zo goed, dat voordat de Russen het merkten Gerard de stand al op 4—1 had gebracht; maar de vierde keer werd ons noodlottig (4—2). Geen nood echter; een mooie aanval gaf Gijs een kans, die hij benutte. Het werd nog 5—3 (man minder) en 6—3 door Buunk. De spelers werden moe na

deze heroïsche strijd, maar de 6—4 kon niet meer deren.

Naast deze wedstrijd behoorden Hongarije—Spanje en Rusland—Spanje tot de besten van dit zeer geslaagde toernooi.

Zeer geslaagd ook dank zij de organisator, de GZC.

De volledige uitslagen:

Bulgarije—Hongarije 0—11; Gr. Brittannië—Rusland 5—10; Spanje—Duitsland 9—6; Nederland—Zweden 10—3; Hongarije—Gr. Brittannië 11—2; Rusland—Bulgarije 13—3; Zweden—Spanje 6—13; Duitsland—Nederland 2—6; Zweden—Rusland 0—11; Duitsland—Hongarije 3—7; Spanje—Gr. Brittannië 12—5; Nederland—Bulgarije 11—0; Gr. Brittannië—Duitsland 6—8; Bulgarije—Zweden 4—4; Hongarije—Rusland 6—5; Spanje—Nederland 12—8; Rusland—Duitsland 7—1; Bulgarije—Spanje 13—2; Zweden—Hongarije 1—9; Nederland—Gr. Britt. 11—7; Duitsland—Bulgarije 4—1; Gr. Brittannië—Zweden 7—5; Spanje—Rusland 5—6; Hongarije—Nederland 6—2; Zweden—Duitsland 3—10; Bulgarije—Gr. Brittannië 7—8; Hongarije—Spanje 5—5; Rusland—Nederland 4—6.

B. P.

Bolzano (vervolg)

zeer zware strijd was met een strenge jury, kunnen we stellen, dat Mariette met deze prestatie tot de tien besten ter wereld gerekend kan worden.

Lia Molenaar sprong ook een goede wedstrijd. Ze kwam tot op de drempel van de finale met een dertiende plaats na zeven sprongen. Zij sprong technisch goed en paste zich goed aan bij de sfeer van de strijd. Met veel training — zoals de laatste tijd — kan zij volgend jaar een heel eind opdringen. Al met al een voor Nederland hartverwarmende wedstrijd, waarin bleek dat wij internationaal bij de top staan.

ANNET VLOTHUIZEN